

Petr
Novak

MYŠKINŮV PROBLÉM

Zápisky zrání

Myškinův problém

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Novak
Myškinův problém – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Petr
Novak**

MYŠKINŮV PROBLÉM

Zápisky zrání

● ■ **pointa**
2021

*Tato kniha by nevznikla bez laskavého přispění mých přátel,
kterým ze srdce děkuji.*

Co předchází, je více příčinou než to, co následuje.

Aristoteles

+

Klec vyšla hledat ptáka.

Franz Kafka

=

Život je otázkou zasvěcení.

ČÁST PRVNÍ

Zasvěcení se nekonalo. Vyšel jsem ze dveří, jako by mě právě vyhodili z nějakého kutlochu, a celý mátožný se posadil ke studentům, kteří vyzvídali, co se za nimi odehrálo. Po dlouhé diskusi mi dali dvojku. — Máte to mezi jedničkou a dvojkou, tak to prosím berte jako lepší dvojku, oznámil mi blahosklonně předseda komise, pak mi podali ruku zbylí dva přísedící — jindy sarkastický doktor se přitom zbaběle díval do země. Odseděl jsem si před nimi svoje a tím to hasne: deset let akademické kariéry, která by se dala shrnout pod dojem neurčitosti. Zřejmě jsem nakonec čekal víc než jen bichlovací drezuru, kdy stejně nezáleží na tom, co máte z teorie načteno, protože je vhodné se středoškolsky držet tématu.

Probíráme to ještě u oběda se dvěma spolužačkami, které jsou z nižšího ročníku, takže se moc neznáme. Bruneta ke mně upíná svou pozornost, protože ve mně shodou okolností našla spojení. Protřelého mazáka, který si může dovolit brát některé věci s nadhledem a v příhodnou chvíli ukázat na všechny univerzitní pokrytce prostředníček. (Jenže to se plete, protože mi na vědění záleží.) Na rozdíl od druhé spolužačky, která si to nemyslí: pohledná blondýna, která jako by vypadla z obálky dívčího časopisu, se flegmatically opírá rukou o stůl a jazykem si honí piercing na rtu, levituje bůhví kde. Příjemně si povídáme ještě půl hodiny, aspoň do doby, než s prominutím udělám něco, čím obě spolehlivě odraďím: Napiju se, bublinky mi prošumí před očima. Ruku si

dávám před pusou, jak popadám dech, ale už je pozdě. Spolužačky náhle pátrají pohledem po zemi, jako bych způsobil největší faux pas, a to jsem se přitom jenom zakuckal. Chci vstát, abych to nějak vyřešil, ale situace se naneštěstí podivně, až fantasticky vystupňuje. Zrudnu, jak se mi krev nahrne do hlavy. Udělá se mi psychicky nevolno, spustí se ve mně vnitřní zmatek, jako by mi to všechno najednou došlo...

Abych to všechno až sem mohl ve zkratce vyložit, musím se vrátit do doby, kdy mi bylo dvacet. Kontinuita mého života se přerвала už v zimě, když mě vyhodili ze školy kvůli nepovedené zkoušce, a od té doby se snažím chytit jeho povlávající konec. Pracoval jsem, nebo si spíš přivydělával jako kustod, postával jako obvykle u otevřeného okna a koukal do zámecké zahrady, kde se srocoval hlouček skandinávských turistů. Byl jsem unavený z předešlého večera (to ostatně tak dvakrát týdně) a pozoroval je s mírným zklamáním, že mají po ránu tolik chuti do života. Familiárně se mezi sebou baví, svetry přehozené přes ramena, jako by si dali sraz před tenisovým utkáním.

Občas se s ostatními brigádníky prostřídáme, jinak tu celou dobu není co dělat. Kolem mě procházejí další turisté, průvody pubertáků se sluchátky v uších. Jeden starší manželský pár v expozici svačí. Napomenu je, že je na výstavě zakázáno jíst, ženská se mě snaží uchlácholit (— Nebojte, nebojte...): ještě si v rychlosti kousne dvakrát do chleba, než zandá olysálý papír zpátky do kabelky. Pak zvony nad Prahou odbíjejí poledne. Ve vedlejší místnosti postává plastelínová modelka, kterou jsem zahlédl v ranním hloučku brigádníků, alespoň si to myslím. Představuju si, jak se prochází po salonku a podél

zad jí ubíhají pečlivě sčesané vlasy, ačkoliv ráno u vchodu působila jako vzácný obraz, který přehlídí toho, kdo se na něj dívá. Hotová Mona Lisa. Po kratší úvaze se rozhodnu vedle nakouknout, ale není tam. Pohledem zavadím o drobnou holku ve vlněném svetru, která zrovna byla na cestě ke dveřím. Zaraženě se zastaví a hledí na mě velkýma očima, které jako by se právě splášily. — To seš ty, řeknu napůl zklamaně a zůstanu na zápraží, jako bych nevěděl, jestli můžu dál.

Holka otevře pusu ještě víc, jako by chtěla něco říct, ale pak si to raději rozmyslí. Snažím se nastalou situaci zamluvit, a tak plácnu něco o tom, že se ve zdech muzea furt drží zima, přestože venku už je prakticky jaro. — No, je krásně, řekne nejistě. Pokývám hlavou. — Skoro jako na procházku. Konverzace tím ale zdaleka nekončí: představí se mi jako Markéta. Chvilí stojíme každý z jedné strany masivních dveří a snažíme se uhýbat kolemjdoucím návštěvníkům. Povídáme si, jako bychom společně otevřeli kufřík vzpomínek. Ke svému překvapení zjišťuju, že se s ní dokážu bavit o všem, co ji právě zajímá (a že toho není málo: učila se na klavír Goldbergovy variace, chodila na Znouzectnost, když se přihlásila na gympl do Prahy...), dokud nás nepřijde vyzvednout služebně nejstarší kustod, že bychom měli jít odevzdat klíčenky, protože muzeum už opravdu zavírá.

Loudáme se z kina podél prašné silnice a probíráme Bertolucciho Poslední tango v Paříži. Dojdeme postupně až k ní, do bytu, v němž žije od svých patnácti. Pozve mě dál, abych se neostýchal. Posadím se do pokoje na matraci — gauč tam vlastně nemá, jen jednu klavírní stoličku — a rozhlížím se po jejím nezávislém životě. Zapne počítač, aby pustila nějakou hudbu, a dojde postavit na čaj. — Tara Fuki, hlásím po prvních tazích smyčcem. — No jo..., houkne na mě z kuchyňky

a je potěšená, že je znám. Pak ale jako by si svůj výběr rozmyslela, vrátí se a párkrát klikne do obrazovky. Pustí tam pro změnu Rale. — To jsou Rale, říkám a hned je zase překvapená, že je znám. Povídáme si pak při čaji, ukazuje mi fotky z Rumunska, kam se vydala s partou kamarádů: horské pastviny, usedlosti s domorodci, ona v tom samém vlněném svetru, který znám už z muzea. Přijde mi to zvláštní: Ať se ocitne kdekoliv, na každé fotce jako by byla středem pozornosti, přinejmenším pro toho, kdo ji fotil. Když dojde materiál z Rumunska, ukazuje mi pro změnu Litvu, pak Lotyšsko, Slovensko a Polsko... Ukazuje mi těch fotek čím dál víc, až se zdá, že to nebere konce. Poslouchám její výklad, ale pauzy mezi ním se pořád prodlužují a prodlužují, než se upřeně zahledí do obrazovky monitoru. — No jo, povzdechne si, já bych si stejně nezačla nic s někým, kdo nezná Rale. Potichu se zakuckám.

Budou tak dvě hodiny v noci. Odložím prázdný hrníček stranou a obejmou si kolena, abych se nemusel opírat lokty o matraci. Markéta sedí přede mnou na klavírní stoličce, svírá hrnek v dlaních jako svíčku a nábožně z něj upíjí. Pozoruje mě velkýma očima, vteřiny, snad minutu, mlčky vyčkává, jestli mi to dojde. Padne na mě tíha okamžiku. Po chvíli se jí dotknu nosem, pak zkusím rty. Polibek mi (kupodivu) opětuje, až jí samou radostí zajedu rukou pod sukni; chvíli naoko zkoumám její kalhotky, než mě zarazí, abych ještě počkal.

Následujících pár dní mi připadá jako z momentky, kdy se Bondy seznámil s Krejcarovou. Usínáme nad ránem za rachocení tramvají, které dovnitř doléhá pootevřeným oknem. Mé ruce se noří do jejích červenohnědých vlasů, ležím mezi jejíma nohama, klín stále zakrytý sukni.

— Hm, oddechuju vzrušením u jejího spánku.

— Hm, odpovídá na to ona, nos na mé líci.

Posloucháme Václava Koubka, Už jsme doma nebo koho ještě, zatímco patami spočívá na mých kotnících, nohy zaklesnuté pod jejíma, abych se na ni mohl pohodlněji natisknout. Není sice kam spěchat, protože je to náramně příjemné, ale když už to trvá příliš dlouho, začínám se obávat, že nepoznám ten pravý okamžik, kdy se s ní vyspat. Opatrně se jí s tím svěřím, zatímco se přede mnou protáhne jako kočka. Vážím přitom slova, protože se zároveň bojím, že s ní takhle napoprvé — po nepřetržitém pokoušení — selžu. — A co potom, víd? Zasměje se tomu. — Já myslela, že se to řeší, až když to nastane, protáhne se ještě jednou a klekne si na paty.

Po několika dnech přijdu na sraz do kinokavárny o trochu dřív, ale Markéta už tam sedí, před sebou matonku a v očích pohled, jako bych se snad objevil nevhod. Přisednu si k ní, a když mi řekne, co mi říct chce, pro jistotu dodá, že ví, že ji asi zabiju, ale že nepočítala s tím, že se to takhle vyvine. Poklepu prsty o desku stolu, a abych situaci odlehčil, prohodím, aby se neomlouvala, že ji zabiju stejně. Pak se jí zeptám, jak je to dlouho.

Odpoví, že něco přes dva měsíce.

Navrhnu, jestli si to nechce nechat vzít.

Navrhne, abych už raději nic nenavrhoval.

Řekne, že pochopí, když se seberu a odejdu. Zdá se to fér, až na to, že ji mám rád. Koukám střídavě na ni, pak do stolu a nedokážu se rozhodnout. Myslel jsem si, že je to začátek našeho společného příběhu (seznámení — svízele — srdceryvný rozchod — mezi tím samozřejmě spousta dobrodružství a nezávazného sexu...), ne že už má ve svém životě někoho jiného a já k nim přistoupím jen jako zbloudilý cestující. Před očima mi mimoděk naskočí Bondy, jak lamentoval nad tím, že Krejcarová byla krásná až k zbláznění — a mě nenapadne nic lepšího než se zeptat, jestli chce jít do toho

kina. Markéta naproti mně svýma krásnýma očima přitaká, jako by se v ní probudila určitá odhodlanost. Poznané sebevědomí, že žádný problém není tak velký, aby se nedal zvládnout.

Dávají Mazací hlavu od Davida Lynche, jeho nejintimnější portrét, jak se údajně vyjádřila režisérova dcera. Co se ta bezmocná stvůra ve filmu narodí, vstávají mi vlasy hrůzou na hlavě. Nezodpovědná matka se *k tomu* nechce znát, protože si na prahu dospělosti nechce zkazit život. Přenechá tedy starost o kařovské *ono* otci, postavě úzkostlivého podivína, kterého tím chytí do pasti. Držím se Markétiny ruky, která mi spočívá na klíně, a po očku s překvapivou nevolí sleduju, jak se zaujetím pozoruje plátno, jako by ji snad tahle iracionální situace přitahovala. Hlava už mi to nebere, jako by se můj svět převrátil do neprobádaného podlaží: Pociťuju nutkavou potřebu se zvednout, a nikoliv odejít, jak by bylo realisticky vzato normální, ale znovu (a znovu a znovu...) se s ní vyspat, protože se mi ji nechce ani v nejmenším opouštět. Když nakonec vstaneme ze sedačky, sama navrhne, že bychom mohli jít ještě k ní na čaj. S povděkem to kvituju, ale překvapíme tam její spolubydlící, jak se válejí po posteli u televize. Markéta u nich na chvíli zmizí za pootevřenými dveřmi, než za mnou znovu přijde do obýváku. Proplíží se kolem mě mlčky, jako bychom už ani mluvit nepotřebovali. Ne pod tíhou situace, spíš si připadám, jako bychom se vrátili po pár týdnech z dlouhé cesty a byli rádi, že jsme byt našli ve stavu, ve kterém jsme ho opouštěli. — Alenka s Tomem jsou v tom taky, řekne mi, co se právě dozvěděla vedle v pokoji. Přikývnu, snad na souhlas trochu mlasknu. — Jak jsou spolu dlouho? — Něco přes půl roku, odpoví. Pozoruju Markétu, jak se otáčí v přilehlé kuchyňce. Když v ní nakonec zhasne a jdeme si lehnout, osvětluje nás jen pouliční lampa

obsypaná třepetáním mûr. Na prosklených dveřích se odrážejí namodralé záblesky z ložnice.

Následující dny se pod očekáváním jistého horizontu poněkud zdrclý. Pokud už se bavíme o budoucnosti, hrdinně říkám, že uvidíme. Markéta, která minulý týden jen tak mimochodem udělala maturitu (to jsem celkem koukal), říká, abych si nedělal násilí, že počítá se životem ve dvou, už je s ním smířená. — Dvojka je přece základ, přitakává do kroku, zatímco uhýbáme z asfaltky do luk a strání. Říká to ani ne tak, jako by si dodávala kuráže, jako spíš že je o tom bytostně přesvědčená, a bych se tím vším fakt nestresoval. Není to jediné vysvětlení, kterým mě přivádí k úžasu. Na starých zámeckých schodech se mi svěřila, že člověk nemůže sejít z dané cesty, i kdyby stokrát chtěl, takže mu nezbývá než se přizpůsobit. Chtělo se mi zaprotestovat, protože by to přece znamenalo, že nikdo nemá rozhodování o životě ve svých rukou (— No ale je to tak, nebo ne?), ale raději jsem její komentář taktně přešel.

Až když jsme seděli v té kavárně a řekla mi, co mi říct chtěla, tak mi to obrazné přirovnání (že život nemáme ve svých rukou) došlo. Zeptal jsem se jí totiž, jestli se to stalo poprvé. Opatrně se mi svěřila, že už jednou otěhotněla. Bylo jí patnáct a právě začala spát se svým prvním klukem. Samozřejmě na něco takového byli mladí a rozhodně ne připravení. — No co jsem mohla dělat, v patnácti... — A to jsi brala antikoncepci..., ujistím se, jako bych nevěřil, že je to možné. — Antikoncepci jsem samozřejmě brala, podotkne dotčeně, jako bych z ní dělal hlupačku. — Prostě, to se někdy (plodným ženám, ty troubo) stává, dodá, abych to konečně pochopil a prozřel. Nevěřicně zakroutím hlavou, protože mám za to, že prášky by měly za všech okolností fungovat. Jenže o to teď

ani tak nejde: Soudě podle jejího výrazu to vypadá, jako by se něco podobného mohlo kdykoliv opakovat. — Moje babička je z osmi dětí, podotkne nakonec, jako by to mělo být vysvětlení, které má celou situaci ospravedlnit.

Osm dětí je hodně a já jsem uprostřed rozhodování, co bude dál s mým životem:

- Mám za sebou neúspěch na akademické půdě, první hmatatelnou životní prohru, která se ovšem dá lehce napravit, aniž by to později někdo poznal. Stačí se jen srovnat do latě, protože tenhle prvotní neúspěch spočíval obrazně řečeno v mé zmatené, sotva dospělé hlavě: kráčel jsem po chodbách ústavu s náležitou hrdostí, že jsem se hned napoprvé dostal na školu, kam jsem chtěl, a taky s neodbytným pocitem, že na mě všechno od prvního dne padá (jako by celá fakulta jako obrovský galimatyáš přetékala očekáváním) a nemohu tomu zaboha zabránit: tak jsem raději nechal všechno padat místo toho, abych se pokoušel aspoň něco chytit. Zpětně je mi jasné, že jsem v tom přívalu požadavků nebyl sám, jenom jsem se — na rozdíl od houževnatějších spolužáků — nedokázal překonat, abych se aspoň začal snažit. Nechal jsem to zkrátka plynout, před sebou obraz studenta, který se vyžívá v kavárenské zahálce.
- Na vědění mi opravdu záleží. Bylo mi to jasné už u přijímacích na vysněný obor, kdy jsem komisi zahrnul svými znalostmi jako nevyžádaným darem: přisedící po mně pokukovala, protože ze mě slova padala jako z protržené přehrady, a druhá studentka, kterou tam se mnou zkoušeli, mi pak na chodbě říkala, že jsem nebyl k zastavení. A taky mi to bylo

jasné o rok později, když jsem jako student sestupoval po schodech fakulty s nejasným pocitem na zátylku, že nechávám spolužáky jednou provždy za sebou: byl jsem se zrovna zeptat na studijním oddělení, co by se s tou promarněnou zkouškou dalo dělat. Ostřílená referentka mě přesvědčovala, abych to zbytečně nedramatizoval, že ona byla na jedné sedmkrát. Snažil jsem se jí vysvětlit, že se zkoušející nenechá jen tak obměkčit, ale ona jako by si vedla svou, že se tady dá ze všeho stejně vymluvit, a byla na to patřičně hrdá. Ničeho jsme se nedobrali, proto jsem si mezitím, než obživne polochcípý úřední šiml, podal přihlášku na jinou fakultu.

- A do toho jsem poznal Markétu. Sám sebe jsem rozpoznal jako romantika, který ve mně dřímá už dlouho, jak mi bylo spolužáky ze střední s oblibou předhazováno: pohublý kluk s delšími vlasy, který když vykládá svoje teorie, živě u toho gestikuluje. Jenže romantikovi jde přece o štěstí, které (jak si zejména na příkladu svého života uvědomuje) není samozřejmé. Jenom romantik má za to, že prožít romantický vztah se nepodaří každému. A já jsem z Markéty — z její krásy a intelektu — fakt dočista hotový.

Zdá se, že už jdeme dost dlouho. Nedaleko stojí stromy, pozůstatek lesíka. Jarní poryvy prosívají stébla trávy, ale zem je ještě těžká a studená. Tehdy, pokud už se bavíme o budoucnosti, hrdinně říkám, že uvidíme. Rozprostřeme na ní látkový přehoz, všimnu si, že o kus dál (na dohled) nad dekou poskakuje holka, která se právě vsoukává do těsných džínů a nemůže se do nich dostat. Zezdola ji v klídku pozoruje starší chlápek, paži opřenou o skrčené koleno... Milujeme se na prokřehlém zemi, špičkami tenisek vyhloubím do hlíny dvě jamky. Když v Markétě pak odpočívám, nad našimi hlavami uslyším šustění: chodec si to štráduje kolem nás, oči

sklopené do země, jako by nic neviděl. Zvednu se, zmateně za ním popojdu pár kroků. Koukám se na jeho vzdalující se záda, teprve pak si všimnu, že jsme si ustlali jen pár metrů od pěšinky.

Markéta leží doma na koberci, hlavu podepřenou dlaní, a pozoruje mě, jak stojím nahý u batohu a listuju knihou, ze které jí chci něco přečíst. Usmívá se na mě a přivádí mě tím do rozpaků. — Když ty seš tak hezkej chlap, postěžuje si, jako by na ni právě dolehla veškerá nespravedlnost světa. Sklouznu pohledem z řádků knihy na špičky nohou a shovívavě se usměju nazpátek. Při pomyšlení na to, co mi právě řekla, přestanu předčítat komplikovanou pasáž a svalím se k ní zpátky na zem; přitáhne si mě ještě blíž, abych byl na ní co nejtěsněji. Snažím se být opatrný, ale když do ní proniknu, obejmě mě ještě silněji; jako by se bála, že jí z milostného sevření uteču.

Milujeme se na matraci pod rozpáleným oknem. Krůpěje potu se roztékají, než mi uteče ze sevření z jednoho konce na druhý, schoulí se do klubka a tvář se jí zkříví. Snad jsem jí neublížil, pomyslím si. Vyřknu obavu nahlas. Chvěje se, drkotá zuby. Připlazím se k ní a položím jí hlavu do klína, abych ji v objetí trochu ukonejšil: netrvá to ale dlouho a už zase zesilujeme naše pohyby. To zaujetí se stupňuje, jako bychom byli u vytržení. Když dojde ke katarzi, svírám jí prsa, jako bych ji chytl za zadek. Padnu na záda, až se sesunu z matrace dolů, noha zůstane nahoře, jako bych přepadl přes stůl. Propukám v úlevný smích. Chechtám se do polštáře, bránice pulzuje a nepřestává. Markéta na mě bázlivě hledí, jako by nevěděla, co si myslet, a směje se mému smíchu.

Přísahám si, že tohle nesmí nikdy skončit. Znovu a znovu roztáčíme kolo milování a taky si to patřičně užíváme. Dost mě překvapilo, když Markéta při jedné společenské hře zmínila soulož v autobuse — mezi přáteli vyvolala poprask. Ve skutečnosti to nebyl zas tak úžasný zážitek, byl dost stresující. Člověk si sex neužije, musí se ovládat kvůli spolucestujícím, kterých je v autobuse poskrovnu, ale přece tam jsou, hrát *mrtvou rybu*: dvě mrtvé ryby, které se koukají ven do přírody, občas někdo hluboce oddechne. Je to naše malé, ale jinak zcela neškodné tajemství, které se skrývá pod její sukní. Chráníme ho a nedáme si ho vzít: Jsme jím posedlí. *Smrt byla v jeho dětských očích hodnotou všech hodnot*, přečtu si v Procházkově Svaté noci o pár let později. Přesně tak, podtrhnu si to. Jen my jsme ji vyměnili za milování.

Sedíme na Střeleckém ostrově, když mi ukáže fotku z ultrazvuku. — Je to kluk, okomentuje obrázek, na který se právě dívám. — Kluk, pronesu jako někdo, kdo si není jistý, co to vlastně znamená, a dál nějak nic. — Podívej, jak si cumlá palec, ukáže na snímek, aby mě nějak rozmluvila. — A taky se tak u toho šibalsky směje... — No. Skoro jako by věděl něco, co my ještě ne, ušklíbnu se. Obejmu ji kolem ramen, abych se s ní pohodlně uvelebil, když mě náhle napadne vyndat z batohu diář. Napřed zaváhám, ale pak před ní začnu zkusmo vyslovovat různá jména. Markéta mi naslouchá, jako by ji samotnou překvapilo, co to právě dělám. Hodím si nohu přes nohu a druhá ruka se opět přehoupne přes její rameno, abych rozptýlil její pochybnosti. — Ne, ne, ne, projedu očima seznam, protože ta nejčastěji používaná jména mi přijdou příliš fádni (to asi ne, co? — ne, to asi ne). Zkusím proto ta méně obvyklá. Po několika rozpačitě přijatých pokusech navrhnou Hynka. — Hynek by asi šel, přitaká Markéta. Pošetile se usměju. — Mně se náhodou Hynek moc líbí, oznámím

příkře, jako by bylo rozhodnuto. Založím poslepu diář, aniž bych přestal sledovat druhý břeh Vltavy.

Markétina máma odjela se svým přítelem na dovolenou a prosila Markétu, aby pohlídala barák se psy. Když je vzduch čistý a nehrozí u ní žádné návštěvy, nasednu s batohem na autobus. Po necelých dvou hodinách jízdy jihočeským venkovem dojedeme do okresního města, z něho pak jdu přes zpustlé náměstí ještě kus pěšky podél kukuřičného lánu, než zahnu do kopce přes trať, po které jezdí lokální motoráček. Kolem mě je unavené prázdninové odpoledne, stavení okolo jsou tichá, jako by v nich ani nikdo nepřebýval. Na jedno z nich zazvoním. Za dveřmi domu se rozkmitají ocasy dvou jezevčků, jednoho postaršího rapla s prošedivělým čumákem (Cháron) a druhého mladého telete (Denny), který si přede mě lehne na záda a smýká se po podlaze, jako by chtěl tančit čtverylku. Při prohlídce domku se porozhlédnu kolem: na dostatek starosvětského soukromí, ložnici s postelí, na niž navršili ztěžklé peřiny, potemnělý obývací s prošedivělými záclonami a křišťálovým lustrem. Zejména mě ale fascinuje po okraj napěchovaná lednice. Markéta z ní právě vytahuje hrnec s domácím vývarem a mezi řečí mi sděluje, že má naříděno od doktora odpočívat. — Nic jiného tu ani není třeba, pomyslím si a pomůžu jí sklidit ze stolu.

Celí rozespalí se k sobě nedočkavě přitiskneme. Když už to vypadá na první ranní orgasmus, do našeho prudkého oddechování se zpod deky začne ozývat provinilé kňučení, které jako by nám odpovídalo. — To-snad-ne, neudrží se Markéta smíchy, zatímco se zalykám a nosem odfrkuju do jejích vlasů, jak jsem na ni zezadu natisknutý. Vzepřu se na lokti, abych se podíval k našim nohám. Spatřím jen Dennyho zadek, jak vyčnívá zpod peřiny. Že jsme přestali, evidentně vnímá jako